

La manera de diure de la qual parlem en aquest primer número de l'any nou, és con diu lo proverbi: Any nou manera de diure nova. Perdonan-me, estic fent confusió, lo proverbi diu: Any nou vida nova, que és l'auguri per una vida sempre millor.

Mentres la manera de diure que explicaré és: **“Parlar a ambostes”**.

Ambosta, o embosta o almosta, és, com explica Mn. Sanna en el sou diccionari, la quantitat de coses que està a dins de les dues mans adjunides.

Alhora vé de se preguntar, perquè parlar a ambostes? Perquè l'ambosta és una mesura imprecisa, i doncs no sabem l'exacta quantitat.

La mateixa cosa són les paraules que a voltes mos ixin de boca sense reflectir, o perquè no tenim una coneixença, ni informació sobre un problema alhora diem: parlar ambostes. L'altre aspecte pot ésser que certes raons no són assai agràides, i també en aquell cas diem que lo tal parla a ambostes. És clar que parlar a ambostes no vol diure coses sense importància, o paraules que se les porta lo vent; poden ésser paraules assai

dolentes, i de engany segons de qui són dites, especialment si los que les diuen són hòmens de responsabilitat, o que en calqui manera són en grau de exercitar la pròpia autoritat a altres persones.

En italià la locució que més o manco té lo mateix significat, pot ésser, “parlare a vanvera”, assai cuneixuda a l'Alguer, que amb un petit cambi de vocal (e-a), així com és succeït a tantes altres paraules, és diventada “vanvara”.

Una curiositat a propòsit de aqueixa manera de diure. He llegit al jornal una recensió de un llibre de coses de fantasies i sense sentit, i que explicava com era nada aquesta locució: Vera era lo nom de una minyona holandesa, i Van era lo cognom i la mestra l'aquirrava “Van Vera”. Li agradava molt escoltar rondalles, venguda sorda amb l'edat, per salvar-la de la desesperació del silenci, los minyons del veí li contaven històries extravagants sense cap ni cua, parlaven “a vanvera”, o nel cas nostre “a ambostes”.

Vito Loy